

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j.: OAM-862/LE-LE05-LE05-EX-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, č. j.: OAM-862/LE-LE05-LE05-EX-2024, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval reálným nebezpečím hrožícím mu při vydání k trestnímu stíhání do Koreje a měl rovněž zvážit udělení humanitárního azylu, když žalobci hrozí nejen porušení práva na spravedlivý proces, ale také ponižující a nelidské zacházení. Žalovaný měl zhodnotit veškeré nesrovnalosti v žádosti a postupu korejských justičních orgánů komplexně a posoudit jejich dopad na záruky spravedlivého procesu ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Podle vyjádření prokurátora Korejské republiky se neprokázalo zapojení jakékoli osoby identifikované jako X. nebo jeho X. Z prohlášení poškozeného, jeho spolupracovníka a dalších svědků se podle žalobce naopak podává, že X. je strůjcem X. jednání, k němuž byl žalobce zneužit. Informace obsažené v extradiční žádosti jsou v příkrém rozporu se skutkovým stavem zjištěným samotnými korejskými orgány. Žalobce X., k čemuž se korejské orgány nijak nevyjádřily. Žalobcem předkládaná verze, že se sám stal obětí trestné činnosti, je verzí výrazně pravděpodobnější než verze podávaná korejskými orgány, neboť plně koreluje s vyjádřením samotných poškozených i všech dotčených svědků. Varovným se jeví vyjádření korejského prokurátora, podle něhož existují dostatečné důkazy pro obvinění žalobce bez ohledu na jeho tvrzení. Žalobcovu verzi skutkového děje podporují hlavně svědci X. a X., kteří svá prohlášení opatřili ověřenými podpisy a kopiemi svých dokumentů. Žalobce trpí X. a ve vazební věznici X., má opakované pozitivní testy na X. a dlouhodobě se léčí s X., operace přitom přesahuje možnosti lékařské péče ve věznici, zvláště je-li dána jazyková bariéra. Zpráva organizace Katolický výbor pro lidská práva poukázala na nedostatky v korejských věznicích, podle vyjádření Výboru OSN proti mučení neodpovídá minimální příděl prostoru vězně na celách mezinárodním normám a citelné nedostatky vykazuje lékařská péče o vězně s X. Podle rozsudku Nejvyššího soudu Albánské republiky ze dne 25. 7. 2024, č. j. 70003-00273-00-2024, vydání obviněného do Korejské republiky představuje porušení čl. 3, 4, 6 a 14 Úmluvy. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce zopakoval důvody, které již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobce nepociťuje žádnou obavu z pronásledování v zemi původu, ani v druhé zemi své státní příslušnosti, a veškeré obavy směřoval vůči Korejské republice. Žádost o mezinárodní ochranu, tj. otázka existence důvodného strachu z pronásledování a skutečně hrožící vážné újmy, se posuzuje pouze ve vztahu k zemi původu žadatele. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti dne 18. 7. 2024 uvedl, že je X., má občanství Státu Izrael a Ruské federace, není členem žádné politické strany ani skupiny, je X. Z Izraele naposledy odcestoval dne X., přičemž od zadržení X. je ve vazbě. Svůj zdravotní stav označil za normální, má X., jinak netrpí žádnými zdravotními omezeními. V roce X. V současnosti je tam trestně stíháný pro X. Do Korejské republiky nechce jet, neví, za co by byl odsouzen, jsou tam velmi špatné podmínky ve věznici, velmi špatné jídlo a zdravotnické podmínky.

5. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (zachyceného v protokolu) ze dne 18. 7. 2024 žalobce dále sdělil, že třikrát neúspěšně žádal o X. Vzhledem k X. Skutečný důvod jeho trestního stíhání spočívá v tom, že si X. Po případném odsouzení by nastoupil výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody a následně by byl doživotně vyhoštěn. Do země původu se chce vrátit, neměl tam žádné problémy, důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu souvisí s tím, že je nespravedlivě obviněn v Koreji. Obává se, že jeho životu hrozí v Koreji nebezpečí. Žalobce také sdělil, že mu jeho zdravotní stav neumožňuje cestu do Koreje. Kvůli X. užívá léky a měl by také X.
6. Podle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2024, sp. zn.: Nt 427/2023, je žalobcovo vydání do Korejské republiky přípustné, skutek, pro který je žalobce podezřelý, odpovídá závažnějšímu případu X., korejskou stranou, konkrétně ministrem spravedlnosti, bylo poskytnuto ujištění, že budou dodržena žalobcova práva chráněná Úmluvou, ústavou a trestním řádem Korejské republiky, jmenovitě zákaz mučení, právo na spravedlivý proces, zásada žádného trestu bez zákona a právo na obhajobu. Návrh na extradici zahrnoval řadu příloh včetně důkazního materiálu. Jak extradiční soud konstatoval, dle opatřených informací není v Koreji nižší než požadovaný standard dodržování lidských práv, důkazní materiály byly předloženy v dostatečném rozsahu pro závěr o podezření ze spáchání příslušné trestné činnosti, vazební i jiné věznice dodržují korejské právní předpisy i mezinárodní předpisy o lidských právech, zadržení mají zaručenu bezpečnou vazbu, mohou se vidět s rodinou i právníky, nejsou vystaveni nucené práci a jsou jim poskytovány různé služby včetně lékařských služeb, a to i cizím zadrženým osobám, neexistuje zjištění, že by žalobcovo vydání bylo v rozporu se závazky České republiky vyplývajícími ze smluv o lidských právech a základních svobodách, nebyla zjištěna důvodná obava z vystavení žalobce pronásledování v domovském státu, neexistují indicie o hrozícím špatném zacházení s žalobcem, a to ani ve vztahu k jeho osobě, ujištění a informace korejské strany jsou věrohodné, překážka vydání nevyplývá ani z podmínek stanovených Evropskou úmluvou o vydávání, postup obhajoby v této věci se v některých aspektech jeví jako účelový, směřující k průtahům, nejsou pochybnosti o zákonném vedení trestního řízení v Korejské republice, kterou lze považovat za demokratickou zemi s justiční soustavou odpovídající představám Rady Evropy, žalobcova tvrzení o účelovosti trestního řízení jsou v rozporu s předloženými důkazy, provedení dokazování navrženého žalobcem by hraničilo s vměšováním se do trestního řízení dožadujícího státu, pouze jeho orgány jsou příslušné rozhodnout o postupu v trestním řízení a vině či nevině žalobce.
7. Žalobce dne 16. 8. 2024 zaslal žalovanému vyjádření, jehož obsah se shoduje s žalobními námitkami. K vyjádření byly přiloženy žádost korejských orgánů o vydání žalobce, potvrzení skutečností od osob X., X., zpětvzetí trestního oznámení od X., svědectví X., prohlášení X. a lékařská dokumentace Zdravotnických zařízení Ministerstva spravedlnosti.
8. Dále jsou ve spisovém materiálu obsaženy informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Izraeli, jmenovitě jde o zprávu OAMP ze dne 15. 1. 2024.
9. Dne 3. 9. 2024 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí, čehož také využil. V následných písemných vyjádřeních včetně vyjádření ze dne 24. 9. 2024 žalobce podrobně popisoval svůj pohled na trestní řízení vedené v Korejské republice a upozorňoval na důkazy, které mají prokazovat jeho nevinu, rovněž se detailně vyjadřoval ke svému zdravotnímu stavu.

10. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 10. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při jednání konaném dne 20. 12. 2024 žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že se žalovaný měl zabývat situací v Korejské republice, nad zákony je ústava i mezinárodní závazky včetně Úmluvy, po extradičním řízení byly předloženy nové důkazy, jež nebylo možno předložit dříve a které svědčí žalobcovým tvrzením stran deficitů v dodržování lidských práv v Koreji, žalovaný se situací ve třetí zemi odmítl zabývat a priori, pokud by bylo zjištěno, že žalobci hrozí např. trest smrti, nelze uvedené pominout, žalovaný byl povinen se alespoň částečně vyjádřit k porušování lidských práv ve třetí zemi, neučinil-li tak, jde o formalismus v rozporu s Úmluvou, korejské orgány přitom neposkytly úplné informace a naopak některé poskytnuté údaje byly chybné, žalobcovy důvody jsou přitom objektivní a nemohl je uvést dříve, obnova extradičního řízení není možná, žalobce se tudíž nemohl bránit jinde než v azylovém řízení, lze postupovat analogicky jako v jiných případech, kdy byly coby přednostní aplikovány mezinárodní závazky, např. v pobytových věcech, jak o tom hovoří i rozsudek městského soudu ve věci sp. zn.: 21 A 29/2024, nynější věc je analogicky obdobná, extradiční řízení je přitom limitované, není možné někoho vydat v rozporu s čl. 3 Úmluvy ani do třetí země, žalovaný měl poměry ve třetí zemi alespoň přezkoumat, příznivý není ani žalobcův zdravotní stav, ohledně lékařských služeb jsou v korejských věznicích značné nedostatky, žalobci mohl být udělen humanitární azyl, o Korejské republice se hovoří jako o demokratické zemi, avšak i albánský soud do ní nevydal konkrétní osobu s ohledem na znění příslušných článků Úmluvy; žalovaný se situací v Korejské republice nezabýval, nepřihlédl k novým tvrzením a důkazům v daném ohledu, při současném stavu judikatury existuje mezera, změní-li se podstatným způsobem poměry po skončení extradičního řízení, ale před ukončením řízení o mezinárodní ochraně, nemá cizinec jinou možnost než využít k ochraně právě azylového řízení. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný se v průběhu jednání naopak ztotožnil s napadeným rozhodnutím, bylo rozhodnuto zákoně, důvody pro udělení mezinárodní ochrany nejsou u žalobce dány, ve vztahu k Rusku a Izraeli ani žádné obavy netvrdil, azylové řízení se zabývá situací v zemi původu a ochranou před ní, rozhodnutí nebylo nikterak formalistické, na poměry v Korejské republice nerezignoval, dle usnesení extradičního soudu dbají korejské orgány o dodržování lidských práv; zabýval se všemi důvody, které žalobce uváděl v průběhu celého řízení. Navrhl zamítnutí žaloby.
14. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího*

rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

15. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek NSS, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek NSS, č. j. 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatežuje.
16. NSS se v rozsudku ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, zabýval otázkou, zda lze institut mezinárodní ochrany, s určitým důrazem na azyl z humanitárních důvodů, využít k ochraně žadatele před hrozbou pronásledování či vážné újmy v jiném než domovském (tj. třetím) státu v případě, že žadateli hrozí vydání do třetího státu. NSS vyložil, že se definice pojmu „uprchlík“ v čl. 1 písm. A) odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publ. pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Ženevská úmluva“) konstruuje na čtyřech pilířích: 1) přítomnost mimo území země původu; 2) objektivní či subjektivní nemožnost přijmout ochranu této země či vrátit se do ní; 3) tato nemožnost je zdůvodněna oprávněnými obavami z pronásledování; 4) toto pronásledování je založeno na důvodech rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Z uvedeného vyplývá, že již samotná podstata základního pojmu „uprchlík“, od kterého se uprchlické i azylové právo odvíjí, je založena na selhání a následném nahrazení ochrany státem původu. Předpokládá stav, kdy stát přestává být ve vztahu ke svému vlastnímu konkrétnímu občanu ochráncem a stává se tím, kdo ochranu před pronásledováním nechce nebo nemůže poskytnout, či dokonce toto pronásledování sám koná, podporuje nebo schvaluje. Význam prvku ztráty ochrany domovského státu zdůrazňuje s odkazem na citované ustanovení Ženevské úmluvy ustálená judikatura NSS (srov. např. rozsudky ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 - 64, publ. pod č. 1659/2008 Sb. NSS, či usnesení ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Azs 38/2009 - 92).
17. Ačkoli text ust. § 14 zákona o azylu (tj. azyl z humanitárních důvodů) výslovně ztrátu ochrany země původu nezmiňuje, s ohledem na systematiku zákona a účel daného ustanovení nelze tuto základní zásadu azylového práva při výkladu daného ustanovení opomíjet. Mezi obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu NSS ve své ustálené judikatuře řadí například poskytnutí ochrany osobám zvláště těžce postiženým či zvláště

těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory (vizte např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 - 26). Jedná se o situace absence či nedostatku ochrany ze strany země původu, např. z důvodu nedostatečné lékařské péče či humanitární katastrofy, nikoli však z důvodů taxativně vymezených v ostatních ustanoveních zákona o azylu. NSS v rozsudku, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, shrnul: „*Má za to, že institut mezinárodní ochrany slouží k ochraně jednotlivce v situacích ztráty ochrany země původu, přičemž správní orgán primárně posuzuje existenci pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 zákona o azylu či hrozby jiné vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pouze z důvodů zvláštního zřetele hodných může jednotlivci formou humanitárního azylu poskytnout mezinárodní ochranu i v jiných situacích než těch taxativně stanovených v § 12 a § 14a zákona o azylu, musí se však stále jednat o situace ztráty ochrany ze strany státu původu.*“

18. Řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o přípustnosti vydání jsou dvě samostatná řízení, z nichž každé sleduje jiný účel a jejichž průběh se vzájemně nepodmiňuje (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13, či rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2010, č. j. 4 Azs 10/2010 - 99, či ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016 - 55). Předmětem řízení o udělení mezinárodní ochrany je pouze posouzení nutnosti poskytnutí ochrany proti zemi původu, nikoli proti třetímu státu, což potvrdil již několikrát i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 1017/14, či ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 1260/17). V citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 1017/14 Ústavní soud s odkazem na ust. § 91 odst. 1 písm. b) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, uvedl: „*Rozhodnutími o udělení mezinárodní ochrany vydávanými podle zákona o azylu je osobám poskytována ochrana před vydáním k trestnímu stíhání bez dalšího jen vůči státům, kterých se tato rozhodnutí týkají. Pokud situace v určitém státě, resp. možnost vydání předmětné osoby do něj, nebyla v rámci řízení podle zákona o azylu předmětem přezkumu, stěží v něm mohla být vytvořena „automatická“ překážka jeho přípustnosti. V opačném případě by rozhodnutí vydávaná dle zákona o azylu zcela mechanicky poskytovala ochranu i vůči státům, u kterých by k tomu po hmotné stránce třeba absentoval jakýkoliv věcný důvod a po procesní stránce v každém případě chybělo jakékoliv dokazování a hodnocení.*“
- 19. NSS v rozsudku, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, s poukazem na rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS, ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (dříve se ve stejném znění jednalo o ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu) identifikoval čtyři aplikační podmínky: 1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 4) zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí újma podle ust. § 14a téhož zákona.
- 20. V posuzovaném případě je nesporné, že žalobci v době podání žádosti o mezinárodní ochranu hrozilo vydání k trestnímu stíhání do Korejské republiky. Žalobce rovněž nezpochybňuje, že v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany neuvedl žádné skutečnosti o tom, že by mohl být v Izraeli, zemi původu, ani v druhém státě, jehož je občanem, tj. v Ruské federaci, vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12

zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Během pohovoru dne 18. 7. 2024 žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu pouze z důvodu obavy před vydáním do Korejské republiky, a konstatoval, že se ničeho v Izraeli ani v Ruské federaci neobává. Podmínku včasnosti podání žádosti je třeba posuzovat vzhledem k okamžiku opuštění země původu. Žalobce odcestoval z X. a o extradiční žádosti Korejské republiky se dozvěděl ihned při zadržení X., přičemž žádost o mezinárodní ochranu podal teprve dne X. Tvrzení žalobce, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve, neboť se domníval, že soud v Praze zváží důkazy dokazující jeho nevinu, není možné spojit s objektivní příčinou, pro kterou by žalobce nemohl podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Z prohlášení učiněných stěžovatelem během správního řízení a ze všech okolností případu jasně vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se vydání do Korejské republiky.

21. Z výše uvedeného zřetelně vyplývá, že jediným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla obava žalobce z vydání do Korejské republiky. Žalobce se domáhal, aby správní soudy zohlednily ty skutečnosti, které již byly posuzovány v rámci extradičního řízení, ale trestní soud je nepovažoval za překážku vydání do Korejské republiky (tvrzené výpovědi svědků, nedůvěryhodnost osoby X., výše způsobené škody). S tímto hodnocením žalobce nesouhlasí a je přesvědčen, že mu správní soud má umožnit jejich posouzení jakožto důvodů pro udělení humanitárního azylu, který by znemožnil vydání do Korejské republiky. To však s ohledem na vše výše uvedené není v řízení o udělení mezinárodní ochrany možné.
22. Soud proto uzavírá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalobce, který je občanem Izraele a Ruské federace, nemohl domáhat ochrany proti vydání do Korejské republiky, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze žádat o ochranu proti jiné než domovské zemi. Námitky, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně pak v řízení před soudem, tj. rozpory ve svědeckých výpovědích, nedůvěryhodnost osoby X. či otázka způsobené škody, byly posouzeny a vypořádány v řízení o přípustnosti vydání; zároveň ani trestní soudy v extradičním řízení, tím spíše žalovaný, nemají pravomoc nahrazovat činnost korejských orgánů činných v trestním řízení a nemohou předjímat, zda žalobce bude uznán vinným.
23. Pokud jde o žalobcův zdravotní stav, podle předložené zdravotní dokumentace z X. má žalobce X., ale X. byl kvůli X. Tvrzení o X. není ničím podloženo stejně jako doporučení lékaře stran X., podle dokumentace totiž byl žalobci pouze doporučen konzervativní postup spočívající ve sledování. Ve vztahu k zemím původu se žalovaný zdravotním stavem žalobce zabýval a řádně vyhodnotil, proč nesvědčí o obavách z pronásledování ani vážné újmy.
24. V rámci řízení o přípustnosti vydání žalobce do Korejské republiky trestní soud vycházel z informací o stavu lidských práv v Korejské republice, jakož i o tamním systému trestního soudnictví, výkonu vazby a nepodmíněného trestu odnětí svobody. Potřebné aspekty tak byly podloženě vypořádány již v extradičním řízení.
25. K obecnému tvrzení o porušení čl. 8 Úmluvy je možné uvést, že mu (resp. okolnostem, jež tvoří jeho obsah) byla rovněž věnována pozornost v extradičním řízení, např. byla konstatována možnost vidět se během omezení osobní svobody v Koreji se svou rodinou. Zároveň žalobce neuváděl žádná specifická tvrzení týkající se čl. 8 Úmluvy nad rámec situace v korejských věznicích a svého zdravotního stavu.

26. Žalobce taktéž tvrdil, že žalovaný měl přes veškerou svoji argumentaci zhodnotit, zda jeho vydáním do Koreje nedojde k porušení zásady non-refoulement. Přestože je zásada non-refoulement jedním ze základních hledisek v azylovém, ba obecně cizineckém právu, ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany se jí nemusí žalovaný zabývat vždy. V rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2021, č. j.: 8 Azs 192/2020 - 48, publ. pod č. 4248/2021 Sb. NSS, bylo konstatováno, že vzhledem k bodu 48. nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 665/11, má sice zásada non-refoulement obecnou přednost před mezinárodněprávním závazkem k extradici, nicméně meze její aplikace vyplývají z ústavního pořádku a příslušných mezinárodních smluv a jsou vyjádřeny především v čl. 1 bodu F Ženevské úmluvy, který vylučuje z působnosti této úmluvy osobu, o níž je vážný důvod se domnívat, že se dopustila např. zločinu proti míru, válečného zločinu, zločinu proti lidskosti, nebo vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík. V případě osob vyloučených z dosahu Ženevské úmluvy, tj. osob, na něž se aplikuje vylučující klauzule, je aplikace zásady non-refoulement omezena. Jestliže je určitá osoba za podmínek čl. 1 bodu F Ženevské úmluvy z požívání statusu uprchlíka vyloučena, nevztahuje se na ni ani čl. 33 týkající se zásady non-refoulement (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, bod 11). To samozřejmě neznamená, že se takovým osobám (vyloučeným z postavení uprchlíka či osoby, která má nárok na doplňkovou ochranu) nemůže ve smyslu této zásady dostat ochrany v jiných řízeních. Zásada non-refoulement se totiž vedle čl. 33 Ženevské úmluvy objevuje také v čl. 3 Úmluvy a čl. 4 a čl. 19 Listiny základních práv EU, když její dopad je širší, neboť představuje absolutní zákaz navracení jakéhokoli cizince, nejen uprchlíka, do země, kde by byl vystaven trestu smrti, popravě, či mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení. V důsledku tohoto paralelního pojetí principu non-refoulement se ochrana před navracením vztahuje na jakýkoli typ vyhoštění nebo návratu, včetně případů deportace a vydání (extradice). Osobě, u níž budou aplikovány vylučující klauzule a nebude v postavení uprchlíka, se ochrany ve smyslu takto pojaté zásady non-refoulement musí s ohledem na uvedené závazky dostat v těchto dalších řízeních (v dané věci je tímto řízením extradiční řízení). Žalovaného, který rozhodne o aplikaci vylučující klauzule, tato povinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany ovšem nestíhá. Je tudíž nutné shrnout, že v řízení o mezinárodní ochraně není třeba posuzovat zásadu non-refoulement, došlo-li už k jejímu posouzení v extradičním řízení, a to ani dle čl. 3 Úmluvy. Obdobně i v nynějším případě bylo dodržení zásady non-refoulement zhodnoceno v řízení extradičním, stran dostatečného vyhodnocení zásady non-refoulement lze odkázat na usnesení městského soudu, sp. zn.: Nt 427/2023, obsažené ve správním spisu.
27. Soud si je vědom rozsudku ze dne 9. 11. 2022, č. j.: 6 Azs 204/2022 - 45, v němž NSS dovodil potřebu zabývat se zásadou non-refoulement i v případě aplikace vylučujících klauzulí dle § 15 a § 15a zákona o azylu při zásadní změně situace v zemi původu. V predestřeném případě byly zásadní změnou situace invaze ruských vojsk na území Ukrajiny a navazující vystoupení Ruska z Rady Evropy, v důsledku čehož se již nebylo možno spolehnout na diplomatické záruky, na nichž bylo založeno extradiční rozhodnutí trestních soudů. V nyní projednávané věci však takto zásadní změna tvrzena (tím spíše doložena) nebyla; předně, rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo vydáno velmi krátce po extradičním posouzení trestních soudů, zároveň ohledně stanného práva v Korejské republice je obecně známo, že trvalo pouhých několik hodin, následně bylo odvoláno a prezident Korejské republiky, který jej vyhlásil, nyní v důsledku svých kroků čelí zájmu korejských orgánů činných v trestním řízení. Nevyšly tak najevo natolik zásadní okolnosti, aby bylo posouzení trestních soudů v extradičním řízení seznáno neaktuálním. Zásadní

překážku nepředstavuje ani žalobcův zdravotní stav, v rámci extradičního řízení byla konstatována dostupnost lékařských služeb v korejských zařízeních pro omezení osobní svobody, přitom zdravotním stavem žalobce se zabýval i žalovaný, který sice své závěry nakonec navázal na situaci v zemích původu, nicméně vyplývá z nich, že žalobcův zdravotní stav není natolik závažný, aby nemohl být vydán do jiného státu; ve správním spisu je obsažena žalobcova zdravotní dokumentace, z níž mj. vyplývá žalobcův odpor k léčbě v konkrétních aspektech. Neexistovaly a neexistují tudíž nezbytné indicie, které by nasvědčovaly zásadní změně situace v Korejské republice ani stran žalobcova zdravotního stavu. Už z toho důvodu nebylo namístě, aby se žalovaný zásadou non-refoulement ve vztahu ke Korejské republice zabýval.

28. Zároveň výše zmíněný rozsudek NSS, sp. zn.: 6 Azs 204/2022, se zabýval situací, kdy měl být žadatel o mezinárodní ochranu vydán do země svého původu, nikoliv do třetí země. V nyní projednávané věci však do třetí země být vydán má, ve vztahu k zemím svého původu naopak žádné nebezpečí netvrdil. Jak již bylo konstatováno výše, mezinárodní ochrana se poskytuje ve vztahu k zemím původu, ve vztahu ke třetí zemi jde o řízení mimoběžné, není proto namístě jakkoliv hodnotit situaci v dané třetí zemi, neboť to vůbec není předmětem azylového řízení (dovedeno ad absurdum by se žalobce mohl domáhat ochrany před situací ve třetí zemi i v dalších nesouvisejících řízeních, jako je hypotetický nijak nesouvisející běžný spotřebitelský spor před civilními soudy apod.). Na uvedeném náhledu nemění nic ani nálezný Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn.: III. ÚS 1924/18, podle něhož musí ministr spravedlnosti s případným povolením vydání k trestnímu stíhání do ciziny vyčkat ukončení azylového řízení včetně soudního přezkumu i za situace, kdy se zdá zjevným, že cizinec má být vydán do jiné země, než je jeho země původu. Ústavní soud totiž jako důvody sdělil, že teprve v azylovém řízení bude postaveno najisto, jaká je země původu žadatele o mezinárodní ochranu, a ministr spravedlnosti může být méně vstřícný k vydání cizince, který dostal v České republice mezinárodní ochranu, byť ve vztahu k jinému státu, zároveň mohou vyjít v řízení o mezinárodní ochraně najevo skutečnosti, jež mohou rozhodnutí ministra ovlivnit. Ani Ústavní soud tudíž neklade požadavek posuzovat v azylovém řízení zásadu non-refoulement ve vztahu k třetí zemi. Argumentuje-li se možnou změnou situace či novými skutečnostmi a důkazy, bylo by možné uvedené namítat donekonečna; ať už by se vedl libovolný počet řízení, vždy by se po jejich skončení daly namítat změna okolností či předkládat nové důkazy a uvádět nová tvrzení. Změna situace tak není dostatečným argumentem, aby se poměry ve třetí zemi mělo zabývat nesouvisející řízení (což je třeba odlišit od případu, kdy by mělo dojít k vydání do země původu, kde by se žalovaný při zásadních změnách musel zabývat zásadou non-refoulement dle čl. 3 Úmluvy i přes existenci vylučujících klauzulí dle § 15 a § 15a zákona o azylu).

29. Ostatně, ani udělení mezinárodní ochrany nebrání ministroví vydat žalobce do třetí země (jakkoliv udělení mezinárodní ochrany může ministra politicky ovlivnit). Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn.: III. ÚS 1924/18, sdělil: „V zásadě tak lze shrnout, že soudy rozhodující o vydání osoby do cizího státu v řízení dle zákona č. 104/2013 Sb. posuzují jeho přípustnost pouze ve vztahu ke státu, do kterého má být vydána. Naopak v řízení vedeném dle zákona o azylu je věc posuzována pouze ve vztahu ke státu původu, a to i v případech žádosti o humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu (podrobněji k této vázanosti ochrany na stát původu viz též rozbor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018 sp. zn. 2 Azs 114/2018). Jde-li o státy odlišné, vydání osoby nebude ani po udělení mezinárodní ochrany vyloučeno. Její přiznání totiž vytváří "automatickou" překážku vydání pouze vůči konkrétnímu státu, ve vztahu ke kterému bylo řízení dle zákona o azylu vedeno, a pro situaci, v níž byla shledána nutnost

poskytnutí ochrany. I kdyby tedy byl stěžovatel se svojí žádostí v azylovém řízení úspěšný, za situace, kdy by mu byla udělena ochrana ve vztahu k jiné zemi původu než USA, které o jeho vydání žádaly, toto udělení ochrany by jeho vydání do USA nevylučovalo, a naopak by stále bylo v možnostech ministra rozhodnout tak, jak rozhodl.“ Ostatně, úprava unijního práva, vůči níž je česká právní úprava pro žadatele o mezinárodní ochranu příznivější, nebrání vydání do třetí země ani v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu; k tomu uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 6. 2019, sp. zn.: II. ÚS 3505/18: „Procedurální směrnice v čl. 9 odst. 1 garantuje žadatelům o mezinárodní ochranu právo setrvat na území členského státu po dobu řízení o jejich první žádosti, zároveň však v čl. 9 odst. 2 umožňuje členským státům učinit výjimku z tohoto pravidla mimo jiné tehdy, pokud osobu předají či vydají na základě závazků podle evropského zatýkacího rozkazu či z jiných důvodů jinému členskému státu nebo třetí zemi. Unijní právo tedy prima facie nebrání členským státům vydat žadatele do třetí země, a to ani v případě probíhajícího řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, plyne-li státům taková povinnost z jejich mezinárodních závazků. To znamená, že pokud by vnitrostátní právní úprava některého členského státu dávala přednost extradičnímu řízení před prvním řízením o udělení mezinárodní ochrany, unijní úprava by takovému řešení nebránila.“

30. Jelikož ani udělení mezinárodní ochrany není způsobilé zabránit vydání do třetí země, není azylové řízení řízením, jež by mohlo poskytnout ochranu před refoulement do třetí země, není proto zjevné, proč by se ve vztahu k ní musel žalovaný zabývat zásadou non-refoulement, a to ani s ohledem na mezinárodní závazky vtělené především do čl. 3 Úmluvy.
31. Odkaz na rozsudek městského soudu ve věci sp. zn.: 21 A 29/2024 není přílehlavý, jelikož se týkal správního vyhoštění, v němž jsou zkoumány překážky vycestování ve vztahu k zemi, kam má být cizinec vyhoštěn; navíc extradiční řízení provedené ve věci daného cizince zároveň skončilo se závěrem, že cizinec vydán nebude, neboť české orgány neobdržely záruku neuložení trestu smrti ve vlasti, jak je soudu známo z úřední činnosti.
32. K podkladům doloženým žalobcem, jež jsou obsaženy ve správním spisu (tvrzení svědků a dalších osob v rámci korejského trestního řízení, zpráva Katolického výboru pro lidská práva apod.), soud uvádí, že se týkají poměrů ve třetí zemi, zároveň z nich ani nevyplývá natolik razantní změna situace, kterou nemohly zhodnotit extradiční soudy, jež by zásadním způsobem devalvovala diplomatické záruky poskytnuté českým orgánům korejskou stranou (zjevně tudíž nejde o situaci, jíž se NSS zabýval v rozsudku ze dne 9. 11. 2022, č. j.: 6 Azs 204/2022 – 45, který navíc hodnotí změnu situace v zemi původu).
33. Další dokazování seznal soud nadbytečným. V žalobě se vyskytují různé zmínky o svědcích a listinných dokumentech, vždy se však jedná o poměry v Korejské republice, tedy třetí zemi, jež není žalobcovou zemí původu a ve vztahu k níž se důvody pro udělení mezinárodní ochrany neposuzují; zároveň nebyly ani tvrzeny natolik zásadní změny situace v zemi původu, aby to mohlo vést ke zpochybnění diplomatických záruk poskytnutých korejskou stranou v rámci extradičního řízení; je obecně známou skutečností, že několik hodin trvající stanné právo nevedlo k převratu, jenž by indikoval zásadní změny, byť jen vzdáleně obdobné, poměrům v Rusku po vpádu na Ukrajinu a po vypovězení Úmluvy. Zároveň dokumenty týkající se průběhu konkrétního trestního řízení v Korejské republice není možné podrobně posuzovat v azylovém řízení, jde naopak o pravomoc korejských orgánů činných v trestním řízení, jak podotkl též extradiční soud.

34. Přímo na jednání byl k důkazu předložen rozsudek albánského soudu ze dne 25. 7. 2024, který se dle tvrzení měl věnovat nevydání cizince do Korejské republiky kvůli hrozícímu porušení cizincových základních práv zaručených Úmluvou. Soud důkaz odmítl pro nadbytečnost (měla jím být prokázána tvrzení ve vztahu ke Korejské republice, třetí zemi, a tvrzení spojená s tímto důkazem navíc nesměřovala k flagrantní změně poměrů, jež by zjevně zasahovala do relevance diplomatických záruk poskytnutých korejskou stranou v extradičním řízení); albánská justice zároveň není dostatečně reprezentativní pro komparaci s řízeními v České republice, konkrétní situaci žalobce se věnovalo extradiční řízení, jež probíhalo v obdobné době, kdy bylo vydáno rozhodnutí albánského soudu vůči jiné, se současným řízením vůbec nesouvisející osobě.
35. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce